L'INTRANSIGENT

UN NÚMERO Val 15 cèntS. Subscripció trimestral: 1 pta.

PERIÓDIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS (ADHERIT A LA «UNIÓ CATALANISTA»)

ANY IV BARCELONA, 15 JUNY DE 1921 NÚM. 48

Redacció i Administració: Canuda, núm. 14 CIUTAT

L'APLEC

AMB quin dalit esperem tan formosa data!

Amb quin goig ens trobem en aquest ambient tan nostre!

Tots els cors ja bateguen a l'unison com un clam de llibertat.

Les donzelletes amb el rostre amarat de puresa i els ulls amorosos despedeixen mirades enceses d'una fulgor estranya.

Els joves porten amb orgull la típica barretina, donant a la festa una augusta nota de majestuositat.

D'ací d'allà qualque parella fugint dels ardorosos raigs de sol i del clamor de la festa, per gronxar-se en la solitud amb la grandiositat de la Natura.

Les flors boscanes llencen una flaire exquisida respirant-se amb fruïció una atmosfera delitosa.

L'astre radiant desplomant damunt la serralada els seus rais d'or, té l'encís de sintetitzar tota la magnificència de l'obra del Creador.

Al lluny la tenora refila, les notes s'esplaien per arreu; la sardana és puntejada entre els diversos remors que emplenen l'espai.

JOAQUIM CASAS

Amb un dia esplèndid es celebrà el dia 5 l'hermosa festa de la sardana. L'aplec de la popular dansa resultà per tots conceptes brillantíssim. Aquest any ha superat als anteriors en animació i entusiasme.

Foren insuficients tots els medis de locomoció que s'havien disposat, veient-se plens de gom a gom tot el dia els trens de Les Planes i els tramvies de Sarrià i Vallvidrera.

Concorregueren a l'Aplec amb llurs respectives banderes les entitats següents:

Agrupació Nacionalista «Els Montserratins», Joventut Nacionalista «La Falç», Agrupació sardanística «Montseny», Centre Moral Instructiu del Poble Nou, Centre Regionalista de Sarrià, Ateneu Democràcia del districte VII, Bloc N. O. «Germinal», Ateneu Obrer del districte II, Ateneu Autonomista del districte III, Agrupació d'Antics Alumnes de l'Escola Catalana, Escola Catalana, Casal Nacionalista Martinenc, Periòdic separatista L'INTRANSIGENT, Joventut Nacionalista Catalunya Sant Martí, Societat Joventut de les Corts, Esbart Català de Dansaires, Centre Autonomista de Dependents, Escola Orpheònica, Lliga Regionalista de Gràcia, Lliga Regionalista, Esbart de Dansaires Verdaguer, Esbart Infantil Verdaguer, Sang Nova, Joventut Nacionalista Obrera

L'ORFEÓ DE SANS

Pàtria Nova, Esbart Dansaire del Casal Nacionalista Martinenc, Grup Excursionista Canigó, Joventut «La Coronela», Casino de Sans, Centre Nacionalista Republicà del Clot, Ateneu Democràtic Regionalista del Poble Nou, Catalunya Associació Autonomista del Districte V, Club Deportiu Júpiter, Agrupació Feminal de Catalunya i Secció Folklòrica de Catalunya.

Després els concurrents es traslladaren a la Vila Joana per visitar la cambra on morí Mossèn Cinto.

A l'era de dita finca, l'Esbart de Dansaires del Casal Nacionalista de la Barceloneta interpretà diversos balls populars, recollint molts aplaudiments.

Després les cobles «La Principal», de Perelada i «Els Montgrins» interpretaren qualques sardanes que foren dansades per la concurrència.

Per la tarda a l'esplanada de les Planes, que resultà insuficient per a la immensa gentada que hi acudí, es portà a cap l'homenatge als compositors catalans.

Les cobles «Barcino», «Principal de Perelada» i «Montgrins» alternant, tocaren un selecte programa de sardanes, en el qual figuraven els noms d'Obiols, Guanter, Soler, Balcells, Blanc, Pujol, Morera, Bou i Teixidor.

Els incomptables entusiastes de la nostra típica dansa popular dansaren amb gran entusiasme les sardanes que executaren les cobles amb sa acostumada justesa.

Fins vesprejar durà la popular festa oferint l'esplanada de les Planes un indescriptible cop de vista.

Per la nit es celebrà amb gran animació a la Plaça de Catalunya l'acostumat festival de sardanes a càrrec de les cobles «La Principal», de Perelada i «Els Montgrins».

Enviaren la seva adhesió a l'Apleç les entitats Centre Democràtic Nacionalista, Escola Choral, Joventut Nacionalista del Centre Popular Catalanista, Lliga Regionalista de la Creu Coberta, Niu Artístic, Joventut Nacionalista d'Igualada, Foment de la Sardana dels districtes II i III, Joventut Nacionalista Obrera de Barcelona, Grup Sport i Pàtria del Foot-Ball Club Barcelona i moltes d'altres.

L'ORFEÓ DE SANS

Corresponent a una invitació afectuosa i donant satisfacció a un anhel ben explicable, volguérem acudir a la crida de l'Orfeó de Sans que anunciava per a la nit del diumenge 29 del passat mes de maig un concert extraordinari dedicat als socis protectors de la llorejada entitat choral. Hem qualificat d'extraordinari el susdit concert perquè ho fou real i efectivament per la importància del programa, per la mai vista abundor de concurrents i per l'acurada execució de totes les peces amb què s'havia proposat el mestre Solé possar en evidència el fruit del seu treball i la inestroncable bona voluntat dels seus cantaires.

L'Orfeó de Sans ja comença a ésser vell; no es prengui això de vell com a sinònim de caduc, sinó més pròpiament de madur, amb tota la dolçor i l'aroma de la fruita ben assaonada. Han passat vint anys d'encà que en un reduït cenacle de fervorosos nacionalistes es va posar la primera pedra de l'edifici, i de pressa, de pressa s'anà vestint aquest i es coronà ben tost amb una llei de devoció que hi posaren tots els qui en la simpàtica barriada de Sans eren capaços de covar entusiasme per les coses ben avingudes amb el conreu de l'art i amb el culte del sentiment patriòtic.

El jove mestre n'Estanislau Mateu encarregant-se de la direcció, posant-hi el coll amb tal fermesa, que no trigà gaire l'humil Orfeó a enganxar-se amb tots els honors al rotllo de la gran sardana amb què era homenatjada la nostra terra per tantes i tan benemèrites agrupacions com s'afanyaven a escampar als quatre vents les nostres cançons populars, bresques de mel d'una finor incomparable.

El temps passat, l'un any darrera l'altre, l'Orfeó de Sans anà creixent, amb tongades pròspers i amb hores adverses, sempre amb la mateixa fe i amb la mateixa esperança en l'ideal que el menava dreturer per una via ascendent al lloc culminant que ja ha assolit en aquesta hora. No havem pas d'escriure la història de la gloriosa entitat, que no és tal la tasca que volem complir amb el present article; basta al nostre objecte remarcar la bona feina que s'ha fet i el prestigi que ha arribat a guanyar-se el repetit Orfeó.

Avui la humil entitat dels primers anys està hostatjada en un local espaiós, confortable, el més sumptuós de Sans, emplaçat al millor punt del principal carrer, amb una formosa sala-teatre, magnífic vestíbul, ampla sala de cafè i dependències pròpies que ni fetes a posta per a assaigs generals, per a classes reduïdes, per a juntes, secretaria, sala d'espera, un local, en fi, que compleix totes les necessitats d'una associació que compta amb més de vuit cents socis protectors i una massa de dos cents cantaires pròximament (senyoretes, homes i nois).

La vida intensíssima de l'Orfeó, la diversitat d'aptituds i d'aficions dels socis, l'augment dels recursos econòmics, la protecció creixent que ha anat recaptant dels elements valuosos de la barriada, tot ha estat motiu perquè es multipliquessin les manifestacions de la seva activitat, i així ha estat obra facilíssima la creació dintre la mateixa entitat de seccions tan importants com la Dramàtica, que actua sovint amb gran joia dels socis i famílies, la d'Esports, que està a punt d'eixamplar molt la seva actuació, la d'Excursions (batejada amb el nom majestiu de *Els Segadors)*, que aplega centenars de persones en algunes de les sortides periòdiques, l'Esbart de dansaires, la Secció de fotografia, que organitza concursos i exposicions dels traballs dels socis aficionats (hi ha muntat un bon laboratori per al servei dels mateixos) l'ensenyança de la sardana (diària i gratuita per a tothom que vulgui aprofitar-se'n), l'escola de labors per a les noies; en fi, podria dir-se que en aquella casa no hi manca res i que tot el poble de Sans hi acut a participar de les lluïdes festes que s'hi celebren (teatre, concerts chorals, d'orquestra, vetllades de tota mena, conferències, etc.).

El darrer concert i ja és hora de dir-ne qualques mots, fou concorregudíssim, de tal manera que no era possible que hi hagués lloc per a tots els qui en demanaven; era una solemnitat artística que s'esperava amb ànsia, perquè ja es comptava amb què havia d'ésser una segura prova de la merescuda reputació adquirida per l'Orfeó; s'anunciava l'estrena de nou obres importants i es preveia l'èxit que tindria el novell mestre En Normand Solé, que portà la direcció amb tota la valentia pròpia de sa joventut i amb tot el seny i mesura que es pot exigir a un mestre en plena maturitat.

L'execució de les composicions que integraven l'escollit programa va resultar tan perfecta com s'esperava; per això el públic no es cansava d'aplaudir i de demanar la repetició de totes

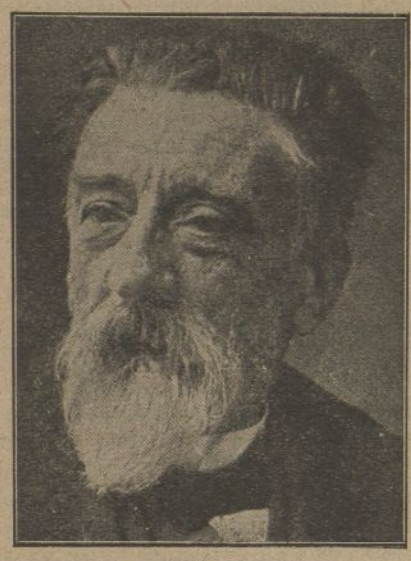

EN NORMAND SOLÉ
Director de l'Orfeó de Sans

ASSUMPCIÓ MUNNÉ
Mestra de l'Orfeó de Sans

elles i s'accedí a fer-ho amb les més notables d'entre les estrenades aquella vetlla. El mestre director pot estar orgullós dels seus cantaires, que el van fer quedar bé posant-hi tota l'ànima; pot també estar satisfet de les sorolloses manifestacions de simpatia de què el féu objecte el nombrós auditori i dels generals elogis que arreu se sentien amb referència a l'encert que En Solé havia posat en la preparació del concert i també pel molt que es posava de manifest el treball

EN LAPORTA
President de l'Orfeó de Sans

constant que significava el portar la massa choral a un grau d'esplendor com el present, amb la intel·ligent i fervorosa cooperació de la distingida professora senyoreta Na Assumpció Munné.

A nosaltres ens plau endreçar la més franca enhorabona a l'entitat de Sans que tant contribueix amb sa tasca a difondre i enaltir el veritable art musical i a fomentar l'esperit catalanesc en totes les seves manifestacions; a tots els qui d'una faisó o d'una altra ajuden a tal empresa, els fem participants de la nostra felicitació i els hi desitgem vida llarga i constant energia per tal de continuar sa missió civilitzadora; que l'honrat i treballador poble de Sans els agraeixi el bon servei que presten a la cultura i a l'enaltiment de la nostra terra.

SINN-FEIN

NOSALTRES MATEIXOS

A Catalunya és quasi desconegut ço que són els *sinn-feiners*. Anglaterra ens ha envaït d'informacions tendencioses, les quals ajudades per les noves de les lluites entre els nacionalistes i els *sinn-feiners*, acabaven de desorientar al nacionalisme català, emperò les ficcions també amb el temps s'esvaeixen i avui és ja per a quiscuns d'una puritat pristina l'idealisme dels *sinn-feiners*.

Sinn-fein, vol dir nosaltres mateixos; és estat el bell programa, dels ardits irlandesos, esdevenir ells mateixos, defugir la civilització anglesa, apartar ulls i pensament de Londres i concentrar-los en llurs propis afers i dalers.

A Irlanda existeixen pròpiament, quatre partits, els Fenians, organització secreta, que té per sol programa la revolta violenta contra tot ço anglès; són els que feren la rebel·lió durant la guerra i eren comanats per En Robert Casement; aquests fins s'ajuntarien amb el Diable per tal de combatre l'Anglaterra; el partit *sinn-feiner* és jove, fou constituït en 1905, pel formidable periodista N'Artur Griffith, ver apòstol de la llibertat d'Irlanda; el llevat per a l'organització política, li fou atorgat per la *Gaelic League*, institució cultural a la faisó de la nostra Protectora de l'E. C.; llurs fileres eren curulles de jovincels patriotes, que escampaven arreu la conveniència de retornar al llenguatge i costums irlandesos.

El partit nacionalista, que capitanejava En Redmond i després En O'Brien, que ho fiaven tot al parlamentarisme i maniobres polítiques; i com enlloc pot faltar la mala herba, també existeix el partit Unionista d'Anglaterra, quelcom com ço que per aquí s'anomena Unió Nacional Monàrquica.

La lluita política és desenrotllava entre el partit Nacionalista i la gentussa de la *Unión M.*, però vingué la guerra i tot ho remogué; els Fenians, cregueren arribada llur oportunitat i s'entengueren bentost amb els alemanys, s'inicià la rebel·lió i tot seguit una duríssima repressió; el partit de l'*Union* que veia en els *sinn-feiners* una vera trava a la influència britànica, denuciava per mitjà de llur premsa, als *leaders* dels *sinn-feiners* i al cap d'ells, a N'Artur Griffith i el govern anglès els empresonà; el partit nacionalista, accedint als precs del govern anglès, deixà per a més tard la resolució del plet d'Irlanda i l'empresonamen injustificat de l'apòstol d'Irlanda i la renunciació del partit nacionalista, abrandaren a tota Irlanda i els *sinn-feiners* veieren engruixir llurs fileres i eixint a la lluita política conqueriren quasi tots els seients de diputat, emperò faels a llurs doctrines renunciaren anar a Londres i constituiren el Parlament i el Govern Irlandès.

Avui, com molt bé reconeix Lord Cecil, tota Irlanda respira odi, contra la Nació que des del segle disset la té junyida al carro de l'imperi britànic, però la lluita no és finida i, com molt bé diu N'Artur Griffith, Anglaterra no té més que tres camins per anorrear l'ànima irlandesa sortosament retrobada; l'extermini de tots els irlandesos, la perpètua ocupació i establiment d'un règim d'excepció que anulli tot dret o privilegi o semblança de constitució i finalment l'evacuació.

La lluita és ardida i el triomf definitiu gens dubtós, quan un poble arriba a la conclusió de substituir les peticions i maniobres en un Parlament foraster, pel treball a casa, més treball i sempre més treball i que porta aquesta idea gravada en llur pensament i que son sol guiatge és avui de cremar tot ço anglès menys el carbó; un poble així va resoltament camí del triomf.

Llur President Eamonn de Valera, és anat a cercar l'ajut de llurs compatriotes d'enllà del mar, ha treballat i aconseguit que la gran República Nordamericana no dongués son consentiment a les ambicions dels imperialismes anglès i francès; la victòria dels irlandesos és estat esclatant, En Wilson ha estat retut, víctima de son propi programa, i el treball no ha consistit sols en cercar l'ajut del partit contrari a En Wilson, sinó que han arribat a dividir el propi partit demòcrata.

La Catalunya Nacionalista sent una pregona joia per ço succeït, i si és necessari empendrà una forta campanya, a favor d'Irlanda, arribant si és precís al *boicott* dels gèneres anglesos, a la deserció dels comptes corrents dels Bancs anglesos, prou perillosos econòmicament, i a destorbar qualsevol tractat que volgués fer-se amb aquesta nació.

La llum s'és feta; sabem qui són els *sinn-feiners*, el que volen i el que deserven; la nostra simpatía i encoratjament el tenen des d'ara i esperem el triomf de la nació esclava perquè s'ajunti bentost a la Finlàndia, a la Polònia, a la Lituània, la Bohèmia i tantes altres i que totes juntes servin un record, per la germana que rau encara en l'esclavitud, víctima eterna d'aquelles diplomàcies que es diuen França i Anglaterra.

CENT-FOCS

Els dos apòstols

No serà gens paradòxic fer una comparança entre el doctor Martí i Julià i En Joaquim Costa.

No l'esforç de la ploma o per l'impuls de cert fanatisme ideològic que pot dominar nostra ment ens obliga a escriure aquestes breus ratlles en honor de dos compatriotes que lluitaren per la llibertat i honradesa dels pobles com són Catalunya i Aragó. Tant En Costa com En Martí i Julià, foren dos apòstols del Nacionalisme ibèric. Foren, a la par, honrats per demés, austers, com pocs polítics hi ha a ço que en diuen Espanya.

Tant l'un com l'altre estimaren els respectius pobles, amb l'aventatge per al doctor que aquest trobà una joventut que l'escoltà i l'admirà: una joventut ferma i plena d'ideologia catalana, cosa que el nostre Costa solament desenganys a cabassos... vergonya dels aragonesos!...

En Costa fou tota la vida un ferm nacionalista aragonès, sinó que el vulgus d'allà dalt feia veure l'espanyolització que ell a voltes sentia en temps de fàstic i de pudor. La seva ànima era aragonesa i revolucionària com la d'En Martí i Julià fou catalana i social.

No cal recordar el document que a l'any 1871, data en què En Cambó i els seus encara havien de néixer, dirigí en nom dels estudiants aragonesos, sinó posteriorment hi ha una obra pública i de rellevant interès, en què diu ben clar: *El río Ebro cuna y centro de la Nacionalidad aragonesa maestra de España en cuestiones sociales (Política hidráulica)*.

En Costa com En Pi i Margall, En Martí Julià N'Enric Prat de la Riba defensà la raó i la independència de cubans i filipins.

Aquell acte noble, lleial, ple d'una virtut immensa, serví per crear-se certa antipatia pels centralistes d'Espanya. Nosaltres, els nacionalistes aragonesos que sempre hem estat aragonesistes de cor i ferms de voluntat; que hem estat llençats de nostra benvolguda pàtria aragonesa, única que estimem de cor perquè és la nostra, enlloc, en cap home hem trobat nostre sentiment tan ben expressat com va ésser al costat del doctor Martí i Julià, home que encarnà l'Esperit ideològic ibèric i la voluntat suprema d'uns i altres.

Al seu final en tot acte expressat, de: Catalunya, Catalunya i Catalunya responem nosaltres imitant al Mestre que acaben d'homenatjar: Aragó, Aragó i sempre Aragó.

Que tots els pobles dits espanyols facin el mateix i prompte tindrem llur personalitat comquerida. Estimem ço nostre abans que tot. Rebutgem tot ço que faci tuf centralista per més que ens ho recomanin i dugui marca de *buena madre*. De mare només en tenim una: la vostra, catalans, és Catalunya i la nostra és Aragó.

GASPAR TORRENTE

De la *Unió Regionalista Aragonesa*.

CATALANS! Feu-vos socis de

L'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana»

Quota mínima: 1 pta. al mes

A TORT I A DRET

L'Orfeó de Sans a Belles Arts

Ja som a... l'Orfeó de Sans.

El senyor Vergés, patriarca del Catalanisme, un dels quatre BOIGS que posaren la primera pedra de l'Orfeó, va anar molt prim que no cau a terra en basca.

Estava neguitós.

Es que jo n'estic cofoi del *nostre* Orfeó.

Sí, home, sí ; però no n'hi ha per tant.

Digui, vostè que hi entén, digui la seva impressió.

Quant a entendre-hi... passem que hi entenc. La impressió ha estat superbament agradosa i ensems inesperada. L'Orfeó de Sans es posarà al davant de tots els orfeons populars de Catalunya.

Ho crec així.

I m'ha abraçat, amb la mateixa tendresa i fortitud amb què deu apretar contra el pit les seves xamoses filles.

Ja li deia, féu la distingida autora de *Cançons d'infants,* senyora Freixes, que seia al meu costat, que el deixarien blau.

Vull escriure una sardana expressament per a ells i vostè l'ha de venir a sentir.

Tantes mercès i visca.

Ja veu si em tenen el cor guanyat.

Les coses catalanes, predicava jo, hem de tenir cura que ixin ben perfectes, igual que si fossin obra de tots i cada u de nosaltres.

Es que sí que ho són de nosaltres totes les coses catalanes, va respondre un valent orfeonista, amb mostres d'aprovació de tots els companys.

Oidà ! amb un jovent així l'Orfeó de Sans passarà les fronteres.

El jove mestre En Normand Solé és una falaguera esperança. És patriota, és tot un artista, i l'abrandament patriòtic i el flam de la inspiració artística sap trametre'ls, com un corrent magnètic, als cantaires a les seves ordes.

Les veus soles confiades a la senyora Munné (mestressa de les senyoretes) i al senyor Sabaté són senceres, segures i ben timbrades.

Ens dol no poder estampar, per manca d'espai, un per un, els noms de tots els qui constitueixen tan notable esbart filarmònic.

L'espectació era enorme.

No se sentia un piu en l'encisat auditori. Tenia sols la gran sala el bleix acompassat de l'esperit quan s'abeura en les deus inestroncables de la Bellesa.

La cançó del lladre i *Sant Josep i la Mare de Déu,* d'una dicció exquisida, matitzant-les en termes que d'aquelles goles verges s'escorria la flaire, la delicadesa que han estat el bressol de totes les cançons populars catalanes.

Els xiquets de Valls, massa cançó per tan pocs cantaires.

En *La filla del marxant* les filles de l'Orfeó de Sans retreien massa sovint l'aire de les tonades de carrer ; i en qualques conjunts les parts apareixien bon xic *desenquadernades.*

Defectes que cal guarir perquè perdi el regust d'Orfeó de poble i esdevingui Orfeó de capital.

Defectes que guariran amb escreix l'empenta del mestre i la constància i aplicació dels deixebles.

De «L'Aliança» del Poble Nou

Està vist que els nostres redactors van a tot arreu. A l'Aplec de la Sardana, a Belles Arts, a portar corones a Mossèn Cinto i, per fi, a l'Aliança : i que no ens en penedím gens, ai, no.

Un edifici nou (ja no hauria d'ésser al Poble Nou) de trinca, graciós, capaç i gairebé de franc.

Un dels números més atraients del programa de festes que fan aquells afortunats companys per celebrar la inauguració del bonic casal ha estat el Concert que hi donà l'altre diumenge a la tarda el colossal Orfeó Català.

No cal dir que el local s'enfonsava.

La Nostra Verema és del més granat que hem sentit d'En Morera i el més sucós que hem llegit de l'Oracle Carrion.

Simpàtics companys ens feren recórrer qualques dependències de la Casa, moltes d'elles, encara humides, i en la sumptuosa sala de Juntes presideix el retrat de la il·lustre Protectora de l'Aliança.

També tenen unes magnífiques escoles, una cooperativa, una germandat i unes ganes de treballar que no s'acaben mai.

I són cada vegada més conscients, més amants de les coses de la terra, doncs ja comencen de redactar el carnet de soci, en català, com és natural que així sigui, ja que catalans són els socis i a Catalunya és l'Aliança del Poble Nou.

I de mica en mica s'omple la pica.

No pareu, amics, fins aconseguir que al cim de l'edifici hi voleïi triomfant la Bandera Catalana, que no s'hi val a motejar-la amb el nom de Bandera catalanista.

EN FRESSETA

GLOSSA

JACINTO VERDAGUER

SUBLIM GRANDIOSITAT ;
CAP COM ELL
TAN SUAUMENT GEGANTÍ.
UN DELS POCS QUE SENTINT
LA HISTÒRIA GLORIOSA
GLORIFICÀ LA RAÇA ;
PER SEMPRE MÉS
SIGUIN ETERNES :
L'ATLÀNTIDA
CANIGÓ.

MARIUS

L'homenatge anyal a En Verdaguer

Per les amples vies de la ciutat, *de riu a riu ja estesa,* camí del fossar nou, passàvem diumenge els devots pelegrins, Foment Autonomista, Chor infantil, Orfeó i escola Mossèn Cinto, bon nombre de particulars i la Redacció de nostre periòdic.

Gentils damisel·les i nens angelicals espargiren flors damunt la llosa de la tomba venerable.

En mig del més pregon recolliment fou cantat un rèquiem i foren llegides inspirades composicions, totes originals de l'excels poeta.

El doctor Morató, Vice-president del Foment Autonomista Català, en triats conceptes, va saber interpretar el sentir de la concurrència a la patètica cerimònia.

Clogué l'acte el senyor Bartrés amb la lectura d'unes quartel·les que transcrivim a continuació :

«Fins l'any vinent, al peu de la tomba, de Mossèn Cinto, foren les paraules amb què cloguéreu l'espiritual visita de l'any passat.

En el rellotge del temps els anys es succeeixen amb una rapidesa tan extraordinària que la grossa minutera que assenyala les hores amb prou feines si arriba a fer un petit moviment al transcórrer tot un any.

I dic això, amics meus, perquè sembla era ahir i fa ara ja disset anys que els infants de nostra Escola vingueren per primera vegada a aquest sant lloc i any darrera any, sense oblidar-nos-en mai havem continuat venint.

L'any passat — el primer de la seva constitució — vingué el nostre Orfeó a retre aquest tendre homenatge, però vingué, tots ho sabem, amb el guiatge de la gloriosa senyera dels nostres infants del Chor Infantil, mes això no devia perdurar.

Avui honorem a Mossèn Cinto estrenant la nostra rica senyera, perquè creiem que després d'haver-la portat als peus de la Verge Santa de Montserrat, no hi ha per a nosaltres una representació més alta que aquest lloc on reposen les despulles de l'home qui ens emmirallà en tots els aspectes de la bondat.

Vosaltres, nins i nines ; vosaltres, belles damisel·les, joves i homes del nostre Orfeó, que reptant la roentor d'un sol africà com el que avui plana damunt nosaltres, haveu vingut fins a aquest lloc de pau i solitud a commoure per uns moments amb el ritme dels vostres cants i amb el murmull de les vostres oracions la quietud dels que aquí reposen, sapigueu que n'és molt de meritòria la vostra acció, ja que paleseu d'una faisó prou remarcable l'amor que per Mossèn Cinto tots sentim i seria per nosaltres, que tenim a tan alta estima el portar en nostres institucions el seu nom immaculat un mancament sens parió, si cada any, en arribar a aquesta data en què es compleixen anys del seu traspàs de la terra, no vinguéssim a retre-li un tribut aquí al peu de sa tomba, aquí, en aquest lloc voltat de flors i arbredes, de cara a la mar la llatina, dessota aquest cel tan blau i tan nostre ; aquí venim a fer una afirmació, venim a fer la solemnial promesa de què mentre aleni en nostres cors un àtom de vida, mentre hi hagi un sol deixeble de nostra Escola, mentre hi hagi un sol cantaire de nostre Orfeó, jamai oblidarem la beneïda memòria de mossèn Cinto i jamai en diada com la d'avui té de faltar-li nostra modesta ofrena.

I vosaltres, bons amics tots, que porteu unes representacions i unes adhesions a aquest homenatge, vosaltres que per uns moments, haveu volgut sadollar la vostra ànima amb l'emoció que tots experimenteu, dient-los-hi als vostres companys i amics que vos han delegat per venir-hi la satisfacció immensa que tenim de veure-us al nostre costat, fent-los-hi present l'agraïment que us en sentim i vulgueu tots plegats ajudar-nos a què aquest acte cada any vagi tenint la importància que el bon record de mossèn Cinto es mereix, fent que la diada del seu cap d'any sigui un veritable romiatge de tos els catalans aquí, a portar-li unes flors, a fer-li unes escaients cantades, a resar-li unes oracions.

I vosaltres, dignes representants de la nostra premsa, que teniu en vostres mans l'immens poder d'anorrear o d'aixecar els homes, vos fem el prec de què a un acte de l'espiritualitat que revesteix el present vulgueu dedicar-hi un xic més d'espai que el que en una vulgar gacetilla podríeu donar-ne compte. Penseu, distingits senyors, que nosaltres honorem a un home de lletres com vosaltres i és just que vulgueu contribuir al seu enaltiment.

I, finalment, senyors i senyores, que formeu la massa anònima, però que cada any moguts per un sentiment idèntic al nostre veniu a adjuntar-vos amb nosaltres, mercès també perquè vosaltres sou l'expressió viva de l'ànima del poble que no vol tenir oblidada la bona memòria de l'home que amb l'estre de la seva lira ha fet sentir arreu del món la fortitud de la nostra poesia, que per ell s'és sabut que dins la vella Ibèria hi ha un poble encadenat i esclavitzat per una raça empeltada amb resavis de l'antiga moreria que té fits els ulls en la seva pairal casa allà a l'Africa i que no és capaç mai de girar els ulls de cara l'Europa.

Senyors, tanquem aquest sever acte resant un Pare Nostre a la bona memòria de mossèn Cinto.»

POESIA

L'Emigrant

Dolça Catalunya,
pàtria del meu cor,
quan de tu s'allunya
d'enyorança es mor.

I

Hermosa vall, breçol de ma infantesa,
blanc Pireneu,
marges i rius, ermita al cel suspesa,
per sempre adéu!
Arpes del bosc, pinsans i caderneres,
cantau, cantau,
jo dic plorant a boscos i riberes,
adéu-siau!

II

On trobaré tos sanitosos climes,
ton cel daurat?
mes ai, mes ai! on trobaré tes cimes,
bell Montserrat?
Enlloc veuré, ciutat de Barcelona,
ta hermosa Seu,
ni eixos turons, joiells de la corona
que et posà Déu.

III

Adéu, germans; adéu-siau, mon pare;
no us veuré més!
oh! si al fossar on jau ma dolça mare
jo el llit tingués!
O mariners, el vent que me'n desterra
que em fa sofrir!
estic malalt, mes ai! tornau-me a terra
que hi vull morir!

Talis vita finis ita

Un penitent del desert
trobà un home que moria,
que moria sens l'amor
de Jesús i de Maria:
— Per què moriu sens amor?
— Perquè sens amor vivia.

† Mossen Cinto Verdaguer

POLÍTIQUES

El camí

No és que sigui advers a l'idea de l'imperialisme català, però si passem balanç a totes les valors de Catalunya hom compendrà amb certa amargor que no ens és pas gaire convenient de malgastar les energies recercant com a essencial la plasmació íntegra de nostra Pàtria.

Els nostres esforços, els nostres sacrificis per voler fer palpitar de bell nou a l'unísson les diverses terres catalanes, devindran balders en tant no es parteixi d'una base més sòlida i concreta. Vull dir que entenc en l'actualitat molt més preferible una acció mancomunada a la Catalunya estricta, deixant de banda per altres temps que han de venir l'hora de cridar les demés contrades germanes. Cap dubte hi ha que el lligam de la cultura acabarà per junyir-les definitivament als nostres destins. Mes, per una raó molt lògica, això avui dia poc ens ha d'interessar d'una manera pregona, car les coses de casa no marxen pas per llur viarany. Cal fer més propaganda nacionalista de la que es fa, però, més que tot, cal guiar aquesta propaganda. Malgrat les aparències, no negaré que el ver catalanisme militant es trobi ara en plena ufana. Són abundosos els actes polítics i les conferències que vénen celebrant-se en favor de la nostra causa sagrada. No n'hi ha prou, per això. Tot aquest abrusament nacionalista sols el senten els convençuts perquè a ells només ve adreçada. Convindria que els nostres propagandistes s'atansessin als Centres i Agrupacions grisos, mitges-tintes, on s'hi ajunten els que ignoren l'esperit catalanista o els que hi són indiferents. En aquests llocs és on hi ha terreny a guanyar, usant sempre de procediments absents d'intenció partidista per defugir rigideses d'estatuts i malfiances personals. Sense interpretar aquest canvi de ruta d'una faisó unilateral, jo crec que ennobliria més i més als sembradors de la llibertat de Catalunya, reduir la seva activitat dins l'esfera exclusiva d'aquesta (preferentment en els punts més rebecs), que no pas entretenir-se a convèncer a qui ja creu tant com nosaltres. Veu's aquí el camí.

T. Roig i Llop

Els albins valencians contra el nacionalisme

Els albins valencians es compten amb els dits, però ells en combinació amb les cases de joc aconsegueixen un simulacre de partit amb regidors, diputats provincials i fins algú a Corts. aquest, en honor a la veritat, no per la falsejada voluntat popular, sinó per manament del Tribunal Suprem no res menys.

El seu orgue en la premsa de València és *La Voz Valenciana,* dirigida per un senyor castellà, En Manuel Castillo, que si no ensenya una paraula de francès, puix és «catedràtic» d'aquesta assignatura al nostre Institut, en canvi, sap exercir de xulo de baratillo malparlant de les coses i persones del nacionalisme valencià, en una forma tan impertinent i fastigosa que recorda la mosca de la llet.

En l'actualitat, li ha tocat el torn de rebre les seves cosses a la «Joventut Nacionalista Obrera», que, amb motiu de sa recent constitució, publicà un Manifest amb les mateixes afirmacions de ferm nacionalisme que són de consuetud en tota aqueixa classe de documents, creient-se en el cas el biliós espia de *La Voz* d'un bramul titulat *Catalanismo valenciano,* i més abaix *Al señor gobernador,* de resultes del qual, aquest el traslladà al Fiscal de S. M. tot i havent autoritzat abans, amb el seu segell, el repart de l'esmentat Manifest. Darrerament, ens informen que a conseqüència de la innoble i anticavallerosa denúncia, ha sigut dictat aute de presó contra l'autor del Manifest... i mentre les timbes sense novetat *ad majorem Alba gloriam.* En quant a Castillo si abans l'ex ministre albí i belmontista En Natali Rivas premià els seus serveis a València amb una Delegació Règia de primera Ensenyança de la que hagué de dimitir al poc temps d'exercir-la, per ésser incompatibles ses bestieses amb la cultura del digne Magisteri Valencià, esperem que ara el nomenin Cap Superior de Policia o *croupier* del Gran Casino de Madrid. S'ho mereix...

Tindrem als nostres lectors al corrent d'aquest assumpte.

* * *

Escrites les anteriors línies, ens arriba la notícia de què s'ha declarat autor del susdit Manifest el culte escriptor N'Adolf Pizcueta Alfonso, vice-president actual de la «Joventut Valencianista» sobre el qual ha recaigut aute de detenció, així com també sobre el President de la «Joventut Nacionalista Obrera» En Josep Cano Marquès, ambdós sense fiança.

Tralla

Ciutat de València, 12-6-1921

Als col·laboradors

Fem present a tots aquells que trametin articles a L'Intransigent *no sol·licitats per la Redacció, no tindran dret a cap reclamació cas de no publicar-se ço que ens hagin tramès, per no disposar de prou espai per donar cabuda a ço que se'ns tramet.*

Si no sabem clarament el domicili i cognoms del col·laborador, no publicarem llurs treballs.

Dels articles en seran responsables els seus autors, cas d'ésser denunciats per les autoritats espanyoles.

CULTURA

L'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana»

Hem rebut la memòria anyal d'aquesta benemèrita institució. Es una demostració de la constant puixança moral i material de la seva obra; com demostració de ço que diem fem esment de l'entrada de més de vuit cents socis individuals i 28 de col·lectius en la ja llarga llista — s'apropa als tres mil — de socis; de les noves delegacions establertes a Catalunya i l'estranger, demés d'una extensa informació sobre generalitats de la seva tasca.

També hem rebut el *Butlletí de Nostra Parla* corresponent a març de l'actual any. Demés de la informació social i de l'obra de propagació de nostra llengua, conté la llarga llista de donatius de llibres, revistes i demés publicacions per nom d'autors rebuts per a la formació de la Biblioteca Catalana de Perpinyà.

DOMÈNEC SOLER I REBALLAR

"L'Intransigent" ha passat per la censura

Mireu l'esforç del «Foment Autonomista Català». L'esforç d'uns quants nacionalistes que, encara que no se'ls ha negat l'ajut, no han merescut de les entitats de la política, tot el que mereixien.

Basteixen un casal per a les Escoles mossèn Cinto; adalarets van al seu engrandiment, al perfeccionament d'elles i a obtenir precisament les finalitats que deuen complir les Escoles Ideals, i amb aquest mirall val la pena de fixar-s'hi, ajudant a les Escoles existents a son desenrotllament i perfecció i després crear-ne de noves.

Que no arribi mai el cas d'haver-se de tancar una Escola Nacionalista, car fóra una vergassada de la qual se'n ressentiria tot Catalunya.

M.

Tasca patriòtica

L'Orfeó Llevant que compta amb quatre anys d'existència el formaven un reduït estol de joves que sentien bategar en el més pregon de son cor l'amor a la nostra volguda Catalunya, quan la populosa barriada de la Barceloneta, encara estava orfe d'agrupaments nacionalistes.

Com a cosa que començava i pel poc apropiat que tenien l'ambient era descomptat que costés un xic anhelar la simpàtica obra, però la massa ardida i entusiasta dels cantaires prompte s'obrí pas i no trigà gaire a deixar sentir els fruits de llur tasca que foren acollits amb vera simpatia; prova palesa en fou l'afluència de nous cantaires que engruixiren les diferents seccions.

Animats per l'èxit i desitjosos de fer quelcom més per tal de desvetllar els sentiments de pàtria, que tan mancada n'estava la Barceloneta, emprengueren una activa creuada d'audicions de sardanes que donà per resultat els nombrosíssims devots que avui puntegen la nostra bella i airosa dansa, mercès, com ja ho hem dit, als incansables propagadors de l'Orfeó Llevant.

En els dos darrers anys ha decaigut un bon xic l'Orfeó, cosa que l'ha privat de continuar a la palestra, en tant bona hora començada.

Aquest decaïment fou degut a les lluites dels elements nacionalistes de la barriada, que percudiren en gran manera, i les persistents campanyes que sostenen els mateixos elements que es nodriren i creixeren sots la seva ombra, impedint així l'activa tasca patriòtica de l'Orfeó Llevant, però avui torna a renéixer

Projecte de senyera de l'Orfeó Llevant degut a la mà mestra d'En F. Cànovas

amb més ufanor que mai, degut a l'obnegació de llurs cantaires i a son actiu mestre En Josep Marimon, que després de vers esforços ha sabut enlairar-lo de nou al lloc que tenia designat.

Tenim desitjos de sentir-los per tal de retre un just homenatge als susdits cantaires.

* * *

La senyera de l'Orfeó Llevant serà feta per subscripció, devent contribuir-hi tots els amants de les coses de nostra pàtria, car amb el vostre concurs per petit que sigui, enfortireu a aquells cantaires, que prou ho necessiten per haver esmerçat llurs forces en profit del prestigi de llur entitat, plenament convençuts que defensaven la Mare Catalunya.

A nostra redacció s'admeten donatius.

UNIVERSITARIES

Si bé la majoria de nostres catedràtics importats de terres estranyes tenen un caire marcadament anticatalà, bo és que fem qualques excepcions a fi de què els no iniciats no confonguin la majoria amb la totalitat. Sortosament encara queden a nostres facultats, especialment en la de Medicina, professors que a pesar de viure en mitjà centralista, d'estar subvencionats per l'Estat, cristal·lització de la política de la meseta, han sabut evitar son contagi i no han temut el concepte de catalanistes que amb to de menyspreu afegeixen al seu cognom els demés catedràtics. Parlàvem jorns passats de l'eminent Pi i Suñer que ha sabut amb molta política introduir el català dintre nostra facultat galènica mitjançant l'Institut de Fisiologia. Citarem avui un home modest, tan humil com savi, que tant enlaira en el món científic el nom de Catalunya.

Honrarem al Dr. Nubiola posant-lo per espill (la seva modèstia ens perdoni) de molts catedràtics que a pesar de sentir amor a la pàtria tenen recels en manifestar-lo dintre el recinte de la facultat, i com antítesi de tants altres que han cregut incompatible el càrrec de catedràtic d'una universitat espanyola a pesar d'estar enclavada dintre Catalunya amb la professió de llurs idees.

El doctor Nubiola que ja d'estudiant es va mostrar un fervent patriota, va entrar després per mèrits propis a exercir la càtedra d'Obstetrícia que regenta sàviament captant-se les simpaties no sols dels estudiants catalans sinó dels nombrosos estrangers matriculats a nostra facultat. Ell ha sabut prescindir en les seves explicacions de l'empirisme clàssic allunyant de sa càtedra el rigorisme disciplinari tan convertit en rutina, fent una classe tan amena com profitosa. Home infatigable ha publicat nombroses comunicacions sobre l'especialitat que cultivà i ara darrerament ha fet un descobriment que ha sigut citat i comentat pels homes de ciència del món sencer; ha trobat un plexe nerviós simpàtic, vesico-renal, que posa en comunicació la bufeta de l'orina amb el ronyó i regula la secreció renal segons l'estat de plenitud de la bufeta. Aquest plexe va ésser demostrat funcionalment al gos pel doctor Bellido, professor agregat a l'Institut de Fisiologia i trobat en el fetus pel doctor Gil Vernet.

No volem ferir més la modèstia de l'homenatjat que segurament ens guardarà rancor per haver-lo fet conèixer entre nostres llegidors, emperò no podem acabar sens citar un fet altruista i patriòtic que portarà a cap el doctor en publicar una obra d'obstetrícia en català que els estudiants adoptaran com obra de text.

RAMON BALCELLS

NACIONALISTES!...

Compreu i llegiu tots els dies 1 i 15 de cada mes

"L'INTRANSIGENT"

Nombre solt: 15 cts.
Subscripció: 1 pta. trimestre

CATALUNYA PEL MÓN

De L'Havana

Signat per En Marian Mirabent, hem llegit el primer article d'una sèrie que parlant de Catalunya es publicaran en el rotatiu cubà *La Discusión.*

L'article sots el títol de «Nuestro nacionalismo», fa una digressió sobre els elements que componen l'actual nacionalisme de Catalunya, els classifica amb encert en nacionalistes radicals i en regionalistes — tanmateix com si diguéssim, els qui volen la Catalunya regió espanyola i els qui la volen lliure — després d'un llarg comentari sobre el passat: els esdeveniments de la post-guerra.

No cal dir que encoratgem al preat company per tal que segueixi en sa lloable tasca, car realitza un alt servei a la internacionalització del plet català.

De La Provença

Encara que tard, fem constar l'assistència a la festa nacional de Provença — la Sante Estelo — del ferm propagandista En Joan Estelrich, de les aclamacions que fou objecte al saber-se que representava Catalunya, de les aclamacions a nostra Pàtria i del to radical que emplearen en llurs discursos els joves de nostra germana Provença.

De Xile

Hem rebut els números corresponents a abril del quinzenari català de Xile, *Germanor.* Conté una acurada informació de Catalunya, a l'ensems que dels catalans d'Amèrica. Cal remarcar, amb tot, com a demostració de l'alta cotització de l'espiritualitat catalana a l'estranger, l'article signat per En Lleonard Eliz, parlant de les valors literàries de la senyoreta Na Goteras i el qual conte, demés de ço esmentat, unes notes referents als bons literats de nostra Catalunya.

De Ginebra

Ha visitat la nostra redacció de L'INTRANSIGENT, fent-nos un donatiu, el delegat de la «Unió Catalanista» a Ginebra, En Joaquim Bassegoda i Casas, qui després de visitar a l'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana» i la «Unió Catalanista» ha emprès novament la ruta cap a Suïssa.

La bandera de la Mancomunitat

Llista de subscripció per al pagament de les despeses de la Bandera que els catalans d'Amèrica oferiran a la Mancomunitat de Catalunya.

	Ptes.
Suma anterior . . .	1.583'75
Comissió Delegada de Rosario Santa Fe.	192'30
Orfeó Català, de Mèxic	486'35
	2.262'90

Manquen rebre encara llistes de l'Argentina, Xile, Estats Units, Perú, Cuba, etc.

SPORTS

L'«Aplec Excursionista de Catalunya» d'enguany

Degut al nombrosíssim original que tenim per a L'INTRANSIGENT, ens és impossible el donar detalladament compte del *Gran Aplec* a Olèrdola que tingué efecte el passat diumenge.

Un tren especial d'*uns vint vagons,* tots replens d'excursionistes sortia ans d'alçar-se el sol en nostra ciutat. Arribaren a Vilafranca on esperaven nombrosos excursionistes de les encontrades foranes; fou gran l'entusiasme que esclatà en juntar-se els patriotes d'ací i d'allà, ço que produí una manifestació de pura catalanitat. Semblava talment que s'anava a realitzar una creuada al poble vilafranquí, ja que en nombre de tres mil excursionistes es dirigiren Rambla amunt, cap a Olèrdola, cantant els nostres himnes patriòtics de la terra. La Rambla estaba tota endomassada amb les quatre barres.

L'«Aplec» es féu amb orde i sens cap incident.

Bé, doncs, rebi l'*Ateneu Enciclopèdic Popular,* nostra més coral adhessió.

Grup Excursionista Minerva

Dies 16 i 20: Dues lliçons a càrrec del Vice-President En Miquel Pijoan, sobre: *Primers auxilis als accidents en l'excursionisme.*

Dia 19: Visita a l'Escola Alemanya.

Punt de reunió: Plaça de Catalunya (parada tramvies de Gràcia) a les 10'30 del matí.

Dia 26: Excursió a Manresa i Monestir de Sant Benet de Bages, sots el següent itinerari: Manresa, Sant Fructuós de Bages, Navarcles i Monestir de Sant Benet de Bages.

Pressupost: 7 pessetes.

Punt de reunió: Estació del Nord a les 5'50 del matí.

MANCOMUNITAT

No creiem necessari explicar, encara que sigui en les seves culminacions, la conferència de l'il·lustre President de la Mancomunitat Catalana, sols volen fer un comentari, breu, malgrat el nostre desig d'explanar les opinions, sobre el partit que marxa a la capdavantera de la gestió mancomunal.

La Mancomunitat ha aconseguit la integració dels serveis i organismes, ha aconseguit ampliar aquests i crear-ne de nous arreu de Catalunya; la Mancomunitat, no hi ha dubte que ha perfeccionat nostres organismes de govern i ha aconseguit donar la prova de nostra capacitat per a nostre propi governament.

Mes — i ara ens dirigim concretament a la «Lliga» — no creiem en l'extensió de nostres organismes de tota mena, fora que siguin donades a Catalunya les delegacions; — tot ço ho diem col·locant-nos en el terreny d'idealitats polítiques seves, car nostra fita no pot ésser aquesta, i amb una política d'oportunismes i flexibilitats, no creiem tampoc en la consecució del programa mínim — pensem — de la Lliga Regionalista.

D. S.

CONSISTORI

De Girona

Cal esmentar l'acord municipal reformant el nom d'alguns carrers i catalanitzant-los a la vegada; d'avui en endavant Girona, la xamosa silenta, s'honorarà donant els noms de En Prat de la Riba, Doctor Rizal, Botet i Sisó, Wilson — Wilson... l'incomprès, podrien afegir-hi; — Benot, Guimerà, Balmes, Maragall i Martí Julià. Volem passar per alt un canvi de nom, comprenem i sabem perquè és motivat.

PROLETARÍAT

El pacte de la fam

La setmana passada fou auxiliat a la farmàcia d'En Morató, un jove que estava en l'agonia al mig del carrer. Pogué comprovar-se que feia 24 hores que al seu estòmac no hi havien entrat gens d'aliments per trobar-se ell i els de la seva llar sense feina durant tres mesos, bo i tenint la dissort d'haver-se enterrat tres dies abans a la seva pobra mare... potser de fam?...

Maleït *pacte de la fam.*

LLIBRES I REVISTES

Articles. Joaquim Folguera. — Es una obra que mereix la nostra lloança, amb tota sinceritat, la que ha emprès suara *La Revista* aplegant en un volum els articles que en vida publicà En Joaquim Folguera. Aquests articles i tot quant escrigué aquest escriptor perdurarà en nostra remembrança, vivificant l'alt mestratge d'aquell esperit selecte, separat de nosaltres fa dos anys, però que des de l'infinit de la immortalitat ens ha llegat una estela de claror puríssima. Fem que aquesta clarícia perpetuï en nostre pensar colpit avui per l'absència del Mestre, i així mateix femnos una ferma prometença de què la seva recordança serà ara i sempre en el nostre ideari espiritual.

Vida catalana. Havana. — El darrer número que hem rebut d'aquesta revista s'ocupa preferentment de la correspondència tinguda entre els catalans residents a l'Havana i els Guerrero-Mendoza a son pas per aquella ciutat. Ço ens demostra que sortosament, els germans exilats no deixen mai passar l'avinentesa de palesar llur fe nacionalista. Ultra això ho esguardem en *Vida catalana.* Altres treballs d'estridència que estableixen un paral·lel en nostre pensar.

Avant. Vilafranca del Penedès. — L'esperit nacionalista comarcal va redreçant-se cada volta més. Entre els periòdics que saben orientar-se i definir clarament una actitud posem-hi *Avant,* portaveu d'un grup de joves entusiastes que entenen la seva tasca no com un passatemps de jovenesa sinó com un deure patriòtic.

Poesies d'amor. — Hem rebut aquest tomet que conté diverses composicions en vers d'autors de nostra terra.

Per l'Emili Store

El proper diumenge, dia 19, al matí, la Joventut Nacionalista Obrera «Pàtria Nova», la Joventut Nacionalista «La Falç» i L'INTRANSIGENT faran una visita el empresonat nacionalista N'Emili Store.

Segons sabem, no li faran visita els parlamentaris catalans per tenir moltes ocupacions amb els seus negocis... *barres de les quatre barres.*

Agrupació Montseny

Aquest patriòtic estol de dansaires, fomentadors de la sardana a la barriada de Gràcia, obté grans èxits i mereixen lloances de tots els sardanistes per les audicions que celebra tots els dissabtes a la vetlla a la Plaça del Diamant per la cobla que dirigeix En Leandre, renomenada «Barcino».

Convocatòria

La Joventut Nacionalista Obrera «Pàtria Nova» convoca als seus socis a la Junta general que tindrà efecte el proper diumenge dia 26 a les deu del matí.

Cnovocatòria.

1.ª Aprovació de l'acta antérior.
2.ª Aprovació de l'Estat de Comptes.
3.ª Lectura de la Memòria pel Secretari.
4.ª Aprovació de l'adhesió de la Joventut a la «Unió Catalanista» a proposta del soci N'Antoni Fernàndez i Vidal, i
5.ª Elecció del nou Consell Directiu.

El President, Domènec Latorre. — *El Secretari,* Antoni Fernàndez.

Un prec

Barcelona, 9 de juny 1921.

Senyor Director de L'INTRANSIGENT.

Ciutat

Molt distingit senyor:

Els abaix firmats li agrairan se serveixi publicar en el respectable periòdic que tan dignament presideix el comunicat que detallem més avall.

En la confiança de què ens atendrà publicant-ho amb tota la seva extensió li donem les mercès per endavant. — *Josep Fuster i Ribas, B. Batalla i Xatruc.*

Fa alguns mesos que per mandat de la Junta Directiva del Centre Autonomista Català de Sant Gervasi (adherit a la Lliga Regionalista) prengué l'acord de la dissolució de la Joventut Nacionalista formada tota ella per socis del mateix, havent no obstant fet indicació de què podria ésser que en temps no llunyà fos altra volta reorganitzada. Però ha passat un temps bastant llarg i el seu ressorgiment no s'obira i és per això que la comissió liquidadora formada pels senyors Fuster Ribas i Salvador Batalla Xatruc, complint un dels articles del Reglament, ha fet donació a la benemèrita Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana de la quantitat de pessetes 73'15, cabals existents en la caixa de la Joventut, ço que ho fa públic perquè en tinguin coneixement tots els ex socis i demés interessats. A l'ensems té el sentiment de comunicar a totes les Joventuts de Catalunya la completa dissolució de la Joventut Nacionalista de Sant Gervasi.

Al Prat del Llobregat

El proppassat dia 6, el nostre company Latorre féu una visita al patriòtic Ajuntament del Prat del Llobregat, el qual hi anà per tal de saludar-lo en nom de l'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana», essent rebut pel regidor senyor Monés i pel secretari senyor Serdà.

El nostre company quedà sorprès en llegir uns cartells pegats pels carrers del Prat, els quals anunciaven la representació de *Los dos pilletes* (així mateix com els «lloros»), al Centre Artesà. Aquest «Centre» és aquell que fa tanta propaganda, dient que ell no és de la «U. M. N.» i que és més nacionalista que el patriòtic «Centre Autonomista» del mateix poble.

Apa siau... Senyor *Papitu,* que ja el coneixem...

A Sant Boi

La Joventut Nacionalista de Sant Boi té organitzat per al dia 19 del corrent una Diada d'Homenatge a la Llengua Catalana, amb cooperació de valuosos elements de Nostra Parla.

Pel matí tindrà lloc una audició de sardanes, i l'Esbart de Dansaires del Casal Nacionalista de la Barceloneta executarà diferents ballets: essent amenitzats dits actes per la cobla Cathalonia.

Per la tarda, a l'hostatge de la Joventut, tindran lloc els parlaments en homenatge a la Llengua per elements de Nostra Parla i de la Joventut Nacionalista, executant primer l'Orfeó Samboià algunes composicions, i estrenant expressament per aquesta festa l'*Himne a Nostra Parla* d'En Guimerà i música d'En Morera.

Foment de la Sardana, de Badalona

Per al dia 19 de juny de 1921 gran Aplec Sardanístic a la font de les Monges (Conreria de Montalegre), amb la cooperació de les cobles «La Principal Barcelonina» «Principal de Cassà de la Selva» i «Principal de Perelada». Detalls per programes.

Orfeó Renaixement

Per a la revetlla de sant Joan prepara aquesta popular entitat de Sans un Concurs de Sardanistes per les cobles «La Principal de Perelada» i «Selvatana». S'atorgaran dos premis de 350 pessetes el primer i de 150 el segon.

L'Orfeó Badaloní

Ens innoven que el dia 29 del mes que som, festivitat de sant Pere, a la nit, aquesta novella i patriòtica entitat prepara la primera Festa Intima dedicada als seus socis protectors, la qual tindrà lloc al teatre «Zorrilla».

En la primera part l'Esbart Dansaire del Casal Nacionalista Martinenc desgranarà alguns ballets típics de la nostra terra, amb llur clàssica indumentària.

I en la segona, la massa choral de l'*Orfeó Badaloní* cantarà escollides peces.

Foment de la Sardana (Barceloneta)

Integrada per representants de L'Orfeó de Llevant, Esbart de Dansaires, Grup Excursionista Minerva, Casal Nacionalista i Patronat Obrer de Sant Miquel del Port ha quedat constituït el Foment de la Sardana, de la Barceloneta, que dintre breus dies començarà les audicions de sardanes del present estiu.

Sr. P. P. de Mollerusa. Recristina... i quins versos; ai la mare, em sembla que patiu de la *melsa.* — F. P. i B., de Ciutat: No hi ha dret, home, tres mesos i mig per un vers. — Ll. P. de Pobla de Montornès: Si no ho feu millor, ja cal que plegueu. — R. M. de Moyà: Us mereixeu un monument de... llauna. — A. M. de Palautordera: El que ens manquen són pessetes. — M. N. de Ciutat: Si el doctor Martí i Julià fos viu, us empaitaria, lladre... més que lladre... ho haveu robat del llibre *Per Catalunya.*

LABRAÑA, S. en C. : Villarroel, 12 i 14

PEL MAL DE QUEIXAL useu el CALMANT
Dentol del Dr. Feigenson
Dipósit: Farmácia d'En J. B. MORATÓ. - Passeig de Sant Joan, 87. - BARCELONA

BAR MONTSENY
FÉLIX FERRER I MESTRES
Verdi, 55 - GRACIA - Esmeragda, 8
Telèfon 355 G.
REPRESENTACIÓ I DIPÒSIT DE
CERVESA PETRI
ANÍS CATALUNYA
XAMPANY FREIXENET
Despatx de vins de totes menes
Propietat a Sant Sadurní de Noia
SERVEI A DOMICILI

